

Offret

Det offret är stort och tungt (lyssna)
Det som jag nu förhoppningsfullt bär fram
Likväl bär armarna den mest oskyldiga börda
Och axlarna det lättaste ok

I mitt hjärtas inre
Finns ett heligt altare
Där det sällsynt offras allvar
Och sällsport talas därom

Men stundom måste ändå livet få tala
Tala fritt och utan andra åtbörder
Än att avslöja de hemligheter
Som skiljer ont från gott
Och vice versa
Där är offret
Där är underkastelsen
Vad hjälper det att skåda i det?
Vad nytta i sanningens vitöga?

Så till vida
Inte armarna tyngs av bördan
Axlarna krokmar
Samvetet vaknar
Tankarna sprakar
Ögonskimmer, ögonglitter, ögonglädje, ögontårar
Munglädje, leende, smilande spe
Inför offret
Underkastelsen

Och då kommer det aldrig att bäras fram
Det kommer aldrig att nå fram
Det strävade förgäves
Det underkastade sig
Det som så välvilligt ville offra sig
Det nådde bara halvvägs
Men det siktade mot stjärnorna
Lite inverterat längtansfullt i alla fall

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna Victoria Östgren med Poeter.se id #42480 innehar upphovsrätten